

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou**, se sídlem Platněřská 191/4, Praha 1, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Davidem, LL.M., advokátem se sídlem Kaprova 40/12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2025, č. j. 8 A 87/2024-54,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2025, č. j. 8 A 87/2024-54, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný jakožto poskytovatel dotace na základě opatření ze dne 12. 4. 2024 nevyplatil žalobci podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), část dotace v celkové výši 626 908,53 Kč v rámci projektu „*Revitalizace proboštství Chlum Svaté Maří*“. Proti tomuto opatření podal žalobce námitky. Ministr žalovaného rozhodnutím ze dne 19. 7. 2024, č. j. MMR-51571/2024-26, námitkám nevyhověl a konstatoval, že opatření ze dne 12. 4. 2024 bylo oprávněné. Uzavřel, že žalobce nárokoval k proplacení částku o 659 903,72 Kč vyšší, než byla výsledná suma uvedená na příslušném daňovém dokladu (faktuře č. 1051232821). Podle kapitoly 9.1 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce (dále jen „Obecná pravidla“) se přitom výše způsobilých výdajů stanoví na základě skutečně vzniklých a uhrazených výdajů doložených účetním, daňovým či jiným dokladem. Příjemci dotace nelze vyplatit vyšší částku, než je vykázána v rámci samostatné faktury. Výdaje, byť z věcného hlediska způsobilé, které nejsou řádně doložené, jsou vždy považovány za výdaje nezpůsobilé.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí o námitkách žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl. Městský soud s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že poskytnutí dotace ze státního rozpočtu je de facto dobrodíní státu, které musí být vyváženo přísnými podmínkami. Podle městského soudu bylo povinností žalobce doložit všechny způsobilé výdaje fakturou zcela průkazně, a to v linii: specifikace výdaje (obdržené práce), faktura za tyto konkrétní práce a uhrazení této faktury. Tento požadavek soud shledal souladným s kapitolou 9.1 Obecných pravidel, podle níž se výše způsobilých výdajů stanoví na základě skutečně vzniklých a uhrazených výdajů doložených účetním či daňovým dokladem.

[3] Městský soud uzavřel, že sporné výdaje nebyly doloženy jedním daňovým dokladem, jak bylo požadováno podle kapitoly 9.1 Obecných pravidel, ale byly fakturovány de facto dvěma doklady, neboť byly v předložené faktuře č. 1051232821 odečteny z důvodu započtení na méněpráce vyfakturované dříve. Tím se tyto zřejmě materiálně způsobilé výdaje staly ve smyslu kapitoly 2.6 Specifických pravidel pro žadatele a příjemce (dále jen „Specifická pravidla“) výdaji nezpůsobilými, neboť nebyly řádně doloženy. I přes přísnost podmínek bylo na žalobci, aby u svého dodavatele zajistil fakturaci v souladu s dotačními pravidly.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění totiž nevyplývá, na základě čeho městský soud shledal jako jediný správný a průkazný postup vystavení jediné faktury a její následnou úhradu. Napadený rozsudek je podle stěžovatele stižen rovněž vadou, neboť městský soud neprovedl navržený důkaz výsledkem svědka Ing. T. P. Ten mohl z pozice finančního manažera projektů objasnit mechanismus členění položek na způsobilé a nezpůsobilé výdaje a detaily fakturace, jichž se účastnil.

[6] Stěžovatel dále rozporuje závěr městského soudu, že povinností příjemce dotace bylo doložit způsobilé výdaje jedinou fakturou. Zdůrazňuje, že takový požadavek z textu pravidel nevyplývá, naopak text Obecných pravidel pracuje s množným číslem („daňové doklady“). Požadavek na doložení výdajů jediným dokladem je podle stěžovatele rovněž odtržený od reality stavební praxe, kde je běžné fakturovat práce postupně nebo prostřednictvím více dodavatelů. Přístup městského soudu, který materiálně způsobilé výdaje označil za nezpůsobilé jen proto, že nebyly obsaženy v jednom dokladu, považuje za přepjatě formalistický. Účelem dotačních pravidel je zajistit, aby nebyly vypláceny náklady, které fakticky nevznikly nebo nebyly způsobilé. V posuzovaném případě však byly výdaje doloženy bez důvodných pochybností, a to nejen fakturami, ale i výpisy z účtů a předávacími protokoly. Stěžovatel podotýká, že jako objednatel neměl pravomoc ani důvod nutit zhotovitele k fakturaci v rozporu s běžnými postupy ve stavebnictví, zvláště u tak specifického projektu, jakým je rekonstrukce významné kulturní památky.

pokračování

[7] Napadenému rozsudku stěžovatel rovněž vytýká odklon od judikatury Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv městský soud citoval rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013-44, nesprávně jej aplikoval na daný případ. Stěžovatel nerozporuje přísnost dotačních podmínek, trvá však na tom, že veškeré podmínky materiálně splnil a výdaje řádně doložil. Nevyplacení části dotace z důvodu pohodlnosti či nepochopení správního orgánu považuje za nezákonné zneužití správního uvážení, projev svévole a porušení principu ochrany legitimního očekávání.

[8] Stěžovatel rovněž namítá porušení zásady přiměřenosti. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, zdůrazňuje, že při stanovení následků za porušení dotačních podmínek je nutné zachovávat rozumný vztah mezi závažností porušení a výší sankce.

[9] Závěrem stěžovatel zdůraznil, že vznik, úhradu a věcnou způsobilost sporných výdajů podrobně doložil již v řízení před městským soudem, a to řadou důkazů, včetně předávacích protokolů, výpisů z účtů či grafických znázornění. Vzhledem k tomu, že městský soud materiální způsobilost těchto výdajů v zásadě nezpochybnil a věnoval se výhradně otázce formy jejich dokládání, považuje stěžovatel za nadbytečné znovu prokazovat faktický stav věci a v tomto směru plně odkazuje na svou dřívější argumentaci.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá předchozí vyjádření a uvedl, že kasační stížnost nepřináší žádné nové relevantní skutečnosti. K námitce ohledně počtu faktur žalovaný upřesnil, že je nerozhodné, zda příjemce vykazuje výdaje jednou či více fakturami; podstatné je, aby byly tyto výdaje prokázány nesporným způsobem dle dotačních pravidel. Podle žalovaného z daňového dokladu č. 1051232821 jasně nevyplývalo, k jakým konkrétním méněpracím týkajících se nezpůsobilých výdajů se dodatek č. 2 vztahoval. Proto nebylo možné ověřit tvrzení stěžovatele, že odečtená částka 659 903,72 Kč představuje skutečně nezpůsobilé výdaje. Předmětný daňový doklad tak nebyl způsobilý doložit výši způsobilých výdajů nesporným způsobem. Žalovaný dále poukázal na kapitolu 2.6 Specifických pravidel, podle níž jsou výdaje, které nejsou řádně doložené (buť by byly z věcného hlediska způsobilé), vždy považovány za nezpůsobilé. Uzavřel, že poskytovatel dotace postupoval předvídatelně, nikoliv přepjatě formalisticky. Žalovaný dále zdůraznil, že stěžovatel vytrhl závěry městského soudu z kontextu. Povinností příjemce není dokládat celou stavbu jedinou fakturou, ale prokázat každý jednotlivý způsobilý výdaj příslušným účetním dokladem v souladu s Obecnými a Specifickými pravidly. V posuzovaném případě stěžovatel tato pravidla nesplnil, neboť sporné výdaje nebyly samostatně vyfakturovány, ale byly v předložené faktuře č. 1051232821 odečteny v rámci započtení na méněpráce vyfakturované dříve. Tím se tyto výdaje staly ve smyslu kapitoly 2.6 Specifických pravidel nezpůsobilými. Podle žalovaného se stěžovatel nemůže dovolávat rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013-44, neboť podmínky pro vyplacení dotace objektivně nesplnil. Řádně nastavené a transparentní postupy, se kterými byl stěžovatel předem seznámen, nelze označit za svévoli či nepochopení ze strany správního orgánu. Žalovaný uzavřel, že i kdyby se pravidla zdála stěžovateli nesmyslně přísná, byl povinen je dodržet, pokud se rozhodl čerpat veřejné prostředky.

[11] Žalovaný má rovněž napadený rozsudek za plně přezkoumatelný. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že zrušení rozhodnutí pro

nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud městský soud postavil proti námitkám stěžovatele ucelený argumentační systém, který v konkurenci s žalobou obstojí. Žalovaný dále zdůraznil, že soud není povinen provést všechny navržené důkazy, pokud je již skutkový stav zřejmý z doložených podkladů.

[12] Stěžovatel v replice zopakoval svou kasační argumentaci. Dále poukázal na to, že žalovaný sám ve vyjádření ke kasační stížnosti připustil, že je naprosto nerozhodné, zda příjemce dotace vykazuje výdaje jednou či více fakturami. Tímto tvrzením však žalovaný potvrzuje nesprávnost napadeného rozsudku, neboť městský soud založil své zamítavé rozhodnutí právě na úvaze, že stěžovatel měl doložit všechny způsobilé výdaje jedinou fakturou. Stěžovatel dále odmítá názor, že by z doložených dokladů nebylo možné nesporně zjistit výši způsobilých výdajů. Připomíná, že v řízení předložil řadu důkazů včetně zjišťovacích protokolů, výpisů z účtů a grafických znázornění, které městský soud v napadeném rozsudku nijak nezpochybnil. Zdůrazňuje, že nedílnou součástí fakturace byl zjišťovací protokol (soubor čerpání), na němž byly nezpůsobilé výdaje jasně a nesporně označeny přímo v názvu, což odpovídá požadavkům Specifických pravidel. Podle stěžovatele by bylo nelogické vystavovat na tentýž předmět díla, se stejným datem zdanitelného plnění a podle stejného smluvního dokumentu dvě oddělené faktury (jednu na způsobilé a druhou na nezpůsobilé výdaje). Takový postup by mohl při následných kontrolách a auditech vyvolávat pochybnosti o tom, proč faktura neodpovídá zjišťovacím protokolům. Stěžovatel uzavírá, že učinil maximum pro průkaznost fakturace. Poskytovateli dotace stačilo provést základní kontrolu zjišťovacího protokolu, aby zjistil, že nárokované způsobilé výdaje jsou v naprostém souladu s vykázanými řádky soupisky faktur.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je **důvodná**.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností vznesených kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost (její část) nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[16] V návaznosti na výše uvedené je třeba označit za nepřípustnou tu část kasační argumentace, v níž stěžovatel namítá porušení zásady přiměřenosti. Stěžovatel se totiž v žalobě soustředil pouze na otázku věcné a formální způsobilosti výdajů a správnosti jejich dokládání v souladu s Obecnými a Specifickými pravidly. Argumentaci o nepřípustnosti krácení dotace z pohledu zásady proporcionality však stěžovatel v řízení před městským soudem vůbec nevznesl. Jelikož stěžovateli nic nebránilo tuto námitku uplatnit již v žalobě, je tato námitka nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Stěžovatel v tomto ohledu namítá, že z odůvodnění napadeného rozsudku není patrné, jakým způsobem došel městský soud k závěru, že jediným správným postupem pro doložení výdajů je vystavení právě jedné „jednoduché“ faktury a její prosté uhrazení.

[18] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že rozhodnutí o námitkách je v projednávané věci založeno na závěru, že stěžovateli nelze vyplatit částku vyšší, než je konečný součet uvedený na předložené faktuře č. 1051232821. Žalovaný dále dovodil, že záporná položka ve výši -659 903,72 Kč představuje na této faktuře nezpůsobilé výdaje, které musí příjemce hradit ze svého rozpočtu. Proti tomuto zdůvodnění stěžovatel v žalobě podrobně namítl, že žalovaný nesprávně započítal nezpůsobilé méněpráce proti způsobilým vícepracím, čímž došlo k mylnému závěru o výši uhrazených způsobilých výdajů. Stěžovatel vysvětlil, že sporná faktura č. 1051232821 v sobě zahrnovala nárok na proplacení způsobilých stavebních prací (víceprací) provedených v prosinci 2023 na základě dodatku č. 2 ke smlouvě o dílo, avšak zároveň v ní byly vyúčtovány méněpráce u dříve realizovaných nezpůsobilých výdajů ve výši -659 903,72 Kč. Jelikož tyto původní nezpůsobilé výdaje nebyly stěžovatelem nikdy nárokovány k proplacení z dotace, nemohl podle něj jejich následný odečet (dobropis) fakticky snížit hodnotu aktuálně vykazovaných způsobilých víceprací. Stěžovatel zdůraznil, že odečet za méněpráce se vztahoval na jiné plnění (věcně nezpůsobilé práce) a žalovaný pochybil, pokud jej mechanicky odečetl od celkové sumy způsobilého plnění, čímž vyvolal zdání matematického nesouladu.

[20] Městský soud se pak otázkou způsobilosti výdajů a jejich doložení věnoval od bodu 26 napadeného rozsudku. Ve většině této části (body 26 až 36) však v zásadě citoval text právní úpravy (zejména kapitolu 9.1 Obecných pravidel a kapitolu 2.6 Specifických pravidel) a odkázal na obecnou judikaturu Nejvyššího správního soudu k přísnosti dotačních podmínek. Vlastnímu právnímu posouzení sporné otázky se pak městský soud věnuje poměrně stručně pouze v bodech 38 až 41. Zde městský soud dovodil, že stěžovatel byl povinen doložit všechny způsobilé výdaje fakturou, a to „zcela průkazně“. Postup příjemce dotace má podle městského soudu tvořit sekvenci sestávající z: 1. specifikace výdaje (práce), 2. faktury za tyto konkrétní práce a 3. uhrazení této faktury. Pouze takové doložení považuje městský soud za „zcela jednoduché a tím průkazné“. Přičemž zdůraznil, že dotační pravidla v tomto směru nepřipouštějí žádné zápočty. Tento požadavek městský soud odůvodnil tím, že poskytovatel dotace musí mít absolutní přehled o využití prostředků, aby příjemci nevznikal prostor pro nakládání s penězi mimo stanovený účel. Pokud by pro prokázání výdajů bylo nutné provádět další operace, jako kontrolovat zjišťovací protokoly, zkoumat další listiny či dokonce vyslýchat svědky k objasnění vnitřní struktury fakturace,

byl by takový způsob stanovení výdajů podle městského soudu komplikovaný a tím v rozporu s podmínkami, za kterých stěžovatel dotaci obdržel. Městský soud tak uzavřel, že jelikož sporné výdaje nebyly samostatně vyfakturovány, ale byly v předložené faktuře odečteny (započteny na méněpráce vyfakturované dříve), došlo k porušení kapitoly 9.1 Obecných pravidel, neboť výdaje byly fakticky fakturovány dvěma daňovými doklady, nikoliv jedním.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že městský soud takto postavil své závěry na poněkud odlišných důvodech, než které byly obsaženy v samotném rozhodnutí o námitkách. Zatímco žalovaný akcentoval především matematický nesoulad a s ním související pochybnosti o plném doložení úhrady, městský soud v napadeném rozsudku povýšil požadavek na nutnost předložení pouze jedné faktury a nemožnosti provádět zápočty. Městský soud výslovně v bodě 40 napadeného rozsudku uzavřel, že jelikož sporné výdaje byly v předložené faktuře odečteny (započteny na méněpráce vyfakturované dříve), byly tyto výdaje fakticky fakturovány dvěma daňovými doklady, nikoliv jedním, což není přípustné. Podle městského soudu pak nesplnění této podmínky samo o sobě představuje porušení dotačních pravidel. Městský soud se tak vůbec věcně nezabýval podstatou žalobních námitek, kterými stěžovatel vysvětloval účetní a matematickou logiku svého postupu. Zároveň městský soud neumožnil stěžovateli argumentovat ve vztahu k tomu, zda lze či nelze předkládat více daňových dokladů, a ani sám tyto své závěry dostatečně neodůvodnil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl prostor se k důvodu, který posuzoval krajský soud vyjádřit, mohl být pro stěžovatele rozsudek městského soudu se striktním závěrem o povinnosti doložení výdajů jedinou fakturou překvapivý, neboť městský soud ani při ústním jednání svůj záměr posuzovat tímto způsobem průkaznost způsobilých výdajů nevyjevil. Žalovaný sice ve vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že stěžovatel vytrhl tvrzení městského soudu z kontextu a že povinnost doložit výdaje pouze jedinou fakturou neexistuje, avšak z odůvodnění napadeného rozsudku je takový závěr městského soudu zcela evidentní (ač není opřen o dostatečné odůvodnění).

[22] Nejvyšší správní soud tak zároveň považuje závěry, na kterých městský soud postavil napadený rozsudek, za nedostatečně odůvodněné. Městský soud sice obecně odkázal na příslušné kapitoly dotačních pravidel, avšak z odůvodnění není vůbec patrné, na základě čeho dospěl k závěru, že stěžovatel postupoval v rozporu s těmito ustanoveními, respektive z čeho konkrétně vyplývá požadavek na doložení výdajů právě jednou „jednoduchou“ fakturou bez možnosti dalších zápočtů či doprovodné dokumentace. Za této situace nemůže Nejvyšší správní soud tento závěr vůbec věcně přezkoumat. Kasační soud v této fázi řízení nemůže být tím, kdo by měl jako první provádět komplexní výklad dotačních pravidel a jejich podřazení pod zjištěný skutkový stav. To je v první řadě úlohou městského soudu, který je povinen své myšlenkové pochody v rozsudku srozumitelně vyložit. Pouze nad rámec uvedeného pak Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud snad městský soud při svém závěru vyšel z doslovného znění první věty kapitoly 9.1 Obecných pravidel, v níž se užívá jednotné číslo („dokladem“), pak zcela pominul navazující text téže kapitoly (výslovně počítající s „daňovými doklady“ v množném čísle) i znění kapitoly 2.6 Specifických pravidel, která doložení výdajů „další požadovanou dokumentací“ výslovně předvídá. Namísto toho bez dalšího „en bloc“ uzavřel, že nutnost zkoumat zjišťovací protokoly či další listiny představuje nepřípustnou komplikaci odporující dotačním pravidlům. V dalším řízení se proto bude muset městský soud blíže zabývat i vzájemnou souvislostí těchto pravidel. Pokud

pokračování

by městský soud i nadále setrval na názoru, že posuzovaný způsob dokládání výdajů odporuje dotačním pravidlům, musí tento svůj závěr přesvědčivě odůvodnit tak, aby bylo zřejmé, z jakých konkrétních ustanovení takový striktní zákaz dovozuje a z jakého důvodu jej nelze překlenout ani doložením dalších relevantních podkladů. Nejvyšší správní soud se proto na základě výše uvedeného ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že úvahy městského soudu jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

[23] Stěžovatel namítá dále nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v souvislosti neprovedením navrženého důkazu výsledkem svědka Ing. T. P.

[24] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud rozhodne, který z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Z ustálené judikatury vyplývá, že povinností soudu není provést všechny navržené důkazy, ale odůvodnit, proč některé z nich neprovedl. Nevyhovění návrhu na provedení důkazu lze odůvodnit pouze tím, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, že důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, nebo že je nadbytečný (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[25] Neodůvodní-li soud, proč navržený důkaz neprovedl, jde o tzv. opomenutý důkaz, který téměř vždy zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012-24, bod 15) a porušení práva na spravedlivý proces. Za opomenutý považuje judikatura Ústavního soudu důkaz, který byl soudem bez odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. Tedy, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná, či nedostatečná a neodpovídající povaze a závažnosti věci (nález Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 2343/08). Celkově judikatura klade požadavek na to, aby bylo zejména řádně zdůvodněno, proč určitý účastníkem navržený důkaz nebylo třeba provést (nález Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. I. ÚS 2610/11). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 7 Afs 12/2015-45, dále platí, že nejsou-li v odůvodnění rozsudku, nebo alespoň v protokolu o jednání, uvedeny konkrétní důvody, pro které soud neprovedl navržené důkazy, jedná se o vadu řízení zakládající jeho nepřezkoumatelnost.

[26] V projednávané věci městský soud v narativní části napadeného rozsudku sice rekapituluje stěžovatelem navržený výsledek svědka, avšak v samotném odůvodnění se k důvodům jeho neprovedení již konkrétně nevyjadřuje. Nejvyšší správní soud ze zvukového záznamu z jednání ověřil, že městský soud se v čase od 18:30 zabýval tímto důkazním návrhem tak, že po tiché poradě senátu pouze stroze sdělil, že tento důkaz provádět nebude, neboť jej považuje za nadbytečný. Dále při jednání své úvahy nijak nerozvedl.

[27] Takové odůvodnění neprovedení důkazu považuje Nejvyšší správní soud ve světle své judikatury za nedostatečné. Soud má sice právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo jej však nezabavuje povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné (rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2021, č. j. 5 Ads 52/2020-68, bod 15 a tam

citovaná judikatura). I v této části proto Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[28] Nejvyšší správní soud závěrem připomíná, že v případě vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku zásadně nemůže ve svém rozsudku nahrazovat úvahu městského soudu vlastním posouzením (např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 8 Afs 58/2024-39, bod 20 a tam citovaná judikatura). Pokud tedy městský soud srozumitelně nevysvětlil, ze kterého konkrétního ustanovení pravidel povinnost doložení výdaje právě jednou fakturou dovedl, není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby za městský soud domýšlel argumenty, které by takový závěr podporovaly. Vzhledem k výše konstatované nepřezkoumatelnosti se pak Nejvyšší správní soud již nezabýval věcnými kasačními námitkami stěžovatele, neboť meritorní vypořádání odpovídající žalobní argumentace musí nejprve přezkoumatelným způsobem provést městský soud.

[29] V dalším řízení se tedy bude městský soud znovu zabývat tím, zda stěžovatel při dokládání předmětných výdajů postupoval v souladu s dotačními pravidly. Pokud městský soud opětovně dospěje k závěru, že stěžovatel stanovené podmínky nesplnil, srozumitelně a s odkazem na konkrétní ustanovení, jakož i v návaznosti na úplný spisový materiál, vyloží, z čeho takový závěr dovozuje a proč stěžovatelem zvolený postup nepovažuje za přípustný. V rámci nového posouzení se městský soud rovněž konkrétně vyjádří k návrhu na výslech svědka Ing. T. P., přičemž srozumitelně vyloží, z jakých konkrétních důvodů se rozhodl tento důkaz neprovést, anebo tohoto svědka vyslechne.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2026

David Hipšr
předseda senátu